

تاثیر آموزه‌های دینی بر رشد اجتماعی کودکان دبستانی (مورد مطالعه دبستان‌های شهرستان لردگان)

عمران کیانی^۱، میلاد خسرو نژادی^۲

۱. عمران کیانی، مدرس دانشگاه علمی کاربردی و آزاد استان چهارمحال و بختیاری

Omran.kiani63@gmail.com

۲. میلاد خسرو نژادی، کارشناس آموزش ابتدایی

Hamid.farajpour.68@gmail.com

چکیده

هدف از پژوهش حاضر تاثیر آموزه‌های دینی بر رشد اجتماعی کودکان دبستانی شهرستان لردگان است. پژوهش حاضر شبه تجربی با طرح پیش‌آزمون و پس‌آزمون و گروه کنترل است و با هدف مطالعه تأثیر روش آموزه‌های دینی بر فعالیت‌های اجتماعی دانش‌آموزان پسر و دختر انجام می‌گیرد. جامعه آماری این تحقیق شامل تمامی کودکان دبستانی شهرستان مرودشت می‌باشد که از بین این دبستان‌ها دو کلاس دبستان به عنوان نمونه انتخاب شده‌اند و از بین این دو کلاس ۵۰ نفر به صورت تصادفی انتخاب شده‌اند که مجدداً از بین این ۵۰ نفر به صورت تصادفی ۲۵ نفر در گروه آزمایشی و ۲۵ نفر در گروه کنترل قرار گرفته‌اند ابزار گردآوری اطلاعات شامل پرسشنامه رشد اجتماعی SSRS می‌باشد. به منظور تحلیل داده‌ها از دو روش آمار توصیفی و استنباطی که در آمار استنباطی از تحلیل کوواریانس استفاده شد که نتایج نشان دهنده آن است که آموزه‌های دینی بر رشد اجتماعی دانش‌آموزان تأثیر معنادار دارد. آموزه‌های دینی بر ابعاد رشد اجتماعی دانش‌آموزان تأثیر معنادار دارد. بین رشد اجتماعی دختر و پسر در گروه آزمایش تفاوت معناداری وجود دارد.

واژگان کلیدی: آموزه‌های دینی، رشد اجتماعی، کودکان دبستانی.

مقدمه

در طول تاریخ، انسان همواره کوشیده است تا تجارب و یافته‌های خود را به فرزندان و نسل آینده منتقل کند. این نیاز به آموزش و یادگیری، سبب بقای جوامع بشری شده و بدین سان، فرهنگ سازی و حفظ آن، بخشی جدا ناپذیر آرمان‌های انسانی و شناسنامه‌ای انسان شده است. آموزش و یادگیری یک وظیفه راهبردی است و همواره این سوال برای صاحب‌نظران تعلیم و تربیت مطرح بوده است که «می‌خواهیم چه چیزی را یاد بدهیم و چگونه می‌خواهیم آن را یاد بدهیم». برای یک آموزش اثربخش و کارآمد، استفاده از فنون و راهبردهای مطلوب دارای اهمیت بسیار است. همگام با تحولات روز افزون دانش و فناوری، نظام‌های آموزشی نیز تغییرات را به گونه‌ای سریع پذیرفته و شاید بیش‌تر از سایر سازمان‌ها و نظام‌ها عرصه‌ی تغییر و تحول شده‌اند، بنابراین تغییر در فرآیند یاددهی و یادگیری و همگام شدن با نورآوری‌ها امری مسلم و انکار ناپذیر در جهت کمک به روند رشد همه‌جانبه شخصیت دانش‌آموزان است. امروزه رشد شخصیت همه‌جانبه‌ی فرد یکی از هدف‌های اسلامی و اولیه‌ی نظام‌های آموزشی شده است و یکی از جنبه‌های رشد و شخصیت انسان، جنبه‌ی اجتماعی است. (فضلی‌خانی، ۱۳۸۲) جنبه‌ی اجتماعی رشد و آماده کردن دانش‌آموزان برای به سر بردن با دیگران و همکاری با ایشان مدتهاست که نظر مربیان را جلب کرده است. پژوهش‌های جامعه‌شناسان و توسعه‌ی جامعه‌شناسی تربیتی در کار مدرسه و توجه معلمان به جنبه‌ی اجتماعی تعلیم تربیت در این زمینه اثری ویژه داشته است. یکی از میزان‌های مهم در انتخاب مطالب درسی، سازمان دادن این مطالب، تحقق هدف‌های تربیتی، اتخاذ روش‌های مناسب در تدریس، ارزش‌سنجی پیشرفت شاگردان و جنبه‌ی رشد اجتماعی آنان است